

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

10. december 2024

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-37/24	<p>DADA Music et UPFR <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 8, stk. 2, i direktiv 2006/115/EF og artikel 16, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2014/26/EU, sammenholdt med artikel 17 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de</p> <p>1) er til hinder for en national lovgivning, der ikke sikrer et (fast) rimeligt minimumsvederlag til rettighedshavere (fonogramfremstillere), der repræsenteres af kollektive forvaltningsorganisationer, uafhængigt af radio- og tv-selskabernes indtægter og udgifter?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, [er disse artikler da] til hinder for en national lovgivning, der med umiddelbar virkning ophæver de (faste) minimumsvederlag fastsat ved en metode, som er blevet forhandlet af en kollektiv forvaltningsorganisation med brugerne, uden at ændre kriterierne for beregningen af vederlaget og uden at fastsætte en maksimal frist for forhandlingerne angående nye aftaler (metoder) for beregningen af rimelige vederlag?</p> <p>3) Såfremt de første to spørgsmål besvares benægtende, har de nationale retter da beføjelsen, eller i givet fald pligten, til at undersøge, om procentvise vederlag, som beregnes på grundlag af de reelle indtægter, som angives af radio- og tv-selskaberne, er rimelige og forholdsmæssige for rettighedshaverne på den ene side og for brugerne på den anden side, eller om disse vederlag er åbenbart uforholdsmæssigt lave eller, alt efter omstændighederne, åbenbart uforholdsmæssigt høje, og hvilke kriterier kan da anvendes i forbindelse med en sådan vurdering?</p>	UM JM KUM	MF	11.12.24

	<p>4) Hvis det tredje spørgsmål besvares bekræftende, har de nationale retter, som konstaterer, at vederlaget i henhold til den ved den nye nationale lovgivning ændrede metode er uforholdsmæssigt lavt, da beføjelse og/eller pligt til at anvende alternative kriterier i stedet for kriteriet om de angivne indtægter – såsom eksempelvis beregning af vederlaget på grundlag af radio- og tv-stationernes udgifter til radio- og tv-udsendelse, på grundlag af vederlaget betalt af lignende radio- og tv-stationer eller efter andre lignende kriterier – for at sikre, at rettighedshaverne oppebærer et rimeligt vederlag, der ikke indebærer en skade for rettighedshavernes legitime interesser, dvs. at dette vederlag ikke er uforholdsmæssigt lavt, men samtidigt heller ikke uforholdsmæssigt byrdefuldt for radio- og tv-selskaberne?</p>			
C-629/23	<p>Eesti Suurkiskjad Spørgsmål: 1) Skal habitatdirektivets artikel 14, stk. 1, fortolkes således, at denne bestemmelse fastsætter en forpligtelse til ved gennemførelsen af en af de heri nævnte foranstaltninger at sikre en gunstig bevaringsstatus for en regional bestand af en art i en bestemt medlemsstat, eller kan der tages hensyn til bevaringsstatussen for den samlede bestand på Den Europæiske Unions medlemsstaters område? 2) Såfremt det er tilladt at tage hensyn til den samlede bestand på Den Europæiske Unions medlemsstaters område, skal habitatdirektivet da fortolkes således, at det fastsætter et krav om et formelt samarbejde mellem de medlemsstater, på hvis område bestandens udbredelsesområde er beliggende, med henblik på bevaring af denne bestand, eller er det tilstrækkeligt, at den medlemsstat, der træffer de i habitatdirektivets artikel 14 nævnte foranstaltninger, fastslår situationen for bestanden af arten i de øvrige berørte medlemsstater eller fastlægger betingelserne herfor i en national forvaltningsplan? 3) Kan habitatdirektivets artikel 1, litra i), fortolkes således, at en regional bestand af en art, der efter kriterierne for IUCN's rødliste er kvalificeret som »truet« (VU), kan have en gunstig bevaringsstatus som omhandlet i habitatdirektivet? 4) Kan habitatdirektivets artikel 1, litra i), sammenholdt med artikel 2, stk. 3, fortolkes således, at der ved bedømmelsen af en arts gunstige bevaringsstatus også kan tages hensyn til de økonomiske, sociale og kulturelle behov og til regionale og lokale særpræg?</p>	UM JM MLM	GA	12.12.24
C-573/22	<p>Foreningen C e.a. (Forelagt af Østre Landsret) Spørgsmål: 1. Skal artikel 370, jf. bilag X, del A, nr. 2, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at bestemmelsen giver de omfattede medlemsstater mulighed for at lægge moms på en lovpligtig medielicens til finansiering af offentlige radio- og fjernsynsforetagenders ikke-kommercielle virksomhed, uanset at der ikke foreligger ”levering af tjenesteydelser mod vederlag” som omhandlet i direktivets artikel 2, stk. 1? Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, anmodes EU-Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål: 2. Skal artikel 370, jf. bilag X, del A, nr. 2, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en medlemsstats mulighed for at lægge moms på en lovpligtig medielicens som omhandlet i spørgsmål 1 kan opretholdes, hvis medlemsstaten</p>	UM JM SKM KUM KA (rep. SKM)	Dom	19.12.24

	<p>efter ikrafttrædelsen den 1. januar 1978 af direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (6. momsdi-ektiv) har ændret licensordningen fra at opkræve licens ved besiddelse af radio- og fjernsyns-apparater til at opkræve licens ved besiddelse af ethvert apparat, der kan modtage billedprogrammer og -tjenester direkte, herunder også smartphones, computere mv.?</p> <p>3. Skal artikel 370, jf. bilag X, del A, nr. 2, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en medlemsstat mulighed for at lægge moms på en lovpligtig medielicens som omhandlet i spørgsmål 1 kan opretholdes, hvis medlemsstaten efter ikrafttrædelsen den 1. januar 1978 af direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (6. momsdi-ektiv) har ændret licensordningen, så en mindre del af licensmidlerne efter kulturministerens bestemmelse anvendes til at finansiere (i) radio- og fjernsynsforetagender, der modtager offentlige tilskud, men ikke selv er offentlige, og (ii) medie- og filmforetagender, der bidrager til, men ikke selv driver radio- og fjernsynsvirksomhed?</p>			
T-185/24 og C-189/24	<p>Tudmur m.fl. <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 604/2013 fortolkes således, at der i den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, såfremt denne medlemsstat på grundlag af en statsligt anordnet suspension af accepten af overførsler på ubestemt tid principielt nægter at overtage (eller tilbagetage) asylansøgere?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 604/2013 da fortolkes således, at de EU-retlige krav til afklaringen af de faktiske omstændigheder, som kræver, at der fastslås objektive, pålidelige, nøjagtige og behørigt ajourførte oplysninger om asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere, der skal overføres, begrænses, såfremt den ret, der skal træffe afgørelse, ikke kan modtage disse oplysninger, men kun kan fastslå hypotetiske faktiske omstændigheder, eftersom den pågældende medlemsstat på grundlag af en statsligt anordnet suspension af accepten af overførsler på ubestemt tid principielt nægter at overtage (eller tilbagetage) asylansøgere?</p>	UM JM UIM	Dom	19.12.24

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sagstype	Proces-skridt	Dato
---------	--------------------------	-------------	----------	---------------	------

T-385/22	<p>Carmeuse Holding mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>-Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.</p> <p>-Kommissionens afgørelse 2022/C 160/09 af 14. februar 2022 om anvisning til den centrale administrator for EU- transaktionsjournalen om at indføre ændringer i de nationale tildelingstabeller for Belgien, Bulgarien, Tjekkiet, Danmark, Tyskland, Estland, Irland, Spanien, Frankrig, Italien, Litauen, Ungarn, Rumænien, Slovenien, Finland og Sverige i EUtransaktionsjournalen (1), annulleres, for så vidt som den fastsætter forkert antal gratis kvoter, der skal tildeles sagsøgerens anlæg Valea Mare Pravat og Fieni for årene 2021-2025, og medfører en nedsættelse med:</p> <p>-5 355 gratis kvoter for anlægget Carmeuse Holding SRL Valea Mare Pravat, beliggende i Valea Mare Pravat, Arges-distriktet, Rumænien, ID 55 i EU-registret, for hvert af årene 2021-2025, og</p> <p>-4 569 gratis kvoter for anlægget Carmeuse Holding SRL Fieni, beliggende på adressen Garii nr. 2 i Fieni, Dambovita-distriktet, Rumænien, ID 56 i EU-registret, for hvert af årene 2021-2025.</p> <p>-Sagsøgte tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger.</p> <p>-Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.</p>	ENS	O-sag	Dom	11.12.24
C-305/22	<p>C.J.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. L'article 25 de la décision-cadre 2008/909 doit-il être interprété en ce sens que, lorsque la juridiction qui exécute un mandat [d'arrêt] européen entend appliquer l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584 en vue de la reconnaissance du jugement de condamnation, elle est tenue de demander le jugement et le certificate émis en vertu de la décision-cadre 2008/909 ainsi que d'obtenir le consentement de l'État de condamnation en vertu de l'article 4, paragraphe 2, de la décision-cadre 2008/909 ?</p> <p>2. L'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, lu en combinaison avec l'article 25 et avec l'article 4, paragraphe 2, de la décision-cadre 2008/909, doit-il être interprété en ce sens que le refus d'exécuter un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté ainsi que la reconnaissance du jugement de condamnation, sans que ce dernier ait été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution, et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, [entraînent] la perte du droit de l'État de condamnation de procéder à l'exécution de la peine en vertu de l'article 22, paragraphe 1, de la décision-cadre 2008/909 ?</p> <p>3. L'article 8, paragraphe 1, sous c), de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'un jugement prononçant une peine privative de liberté sur</p>	JM, Straffulbyr-delseskantoret	O-sag	GA	12.12.24

	<p>le fondement duquel a été émis un mandat d'arrêt européen refusé en vertu de l'article 4, point 6, [de cette décision-cadre], jugement qui a été reconnu mais qui n'a pas été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution, et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, perd sa force exécutoire ?</p> <p>4. L'article 4, point 5, de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'une décision de justice ayant refusé l'exécution d'un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté et ayant reconnu le jugement de condamnation en vertu de l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, sans que celui-ci ait toutefois été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution (État membre de l'Union), et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, constitue un jugement de « condamnation pour les mêmes faits par un pays tiers » ?</p> <p>Si la réponse à la quatrième question est affirmative,</p> <p>5. L'article 4, point 5, de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'une décision de justice ayant refusé l'exécution d'un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté et ayant reconnu le jugement de condamnation en vertu de l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, avec suspension de l'exécution de la peine en vertu de la loi de l'État d'exécution, constitue une « condamnation en cours d'exécution » lorsque la surveillance de la personne condamnée n'a pas encore commencé ?</p>				
T-399/23	<p>ClientEarth og Collectif Nourrir mod Kommissionen</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>— Kommissionens afgørelse, der er indeholdt i skrivelse af 5. maj 2023 (Ares(2023)3182983), hvorved Kommissionen gav afslag på den anmodning om intern prøvelse af 3. november 2022, der blev indgivet i henhold til Århusforordningens artikel 10 (1), annulleres.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	FVM	F-sag	MF	13.12.24
C-65/23	<p>K GmbH</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal en national bestemmelse vedtaget i henhold til artikel 88, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 (herefter »databeskyttelsesforordningen«) – såsom § 26, stk. 4, i Bundesdatenschutzgesetz (forbundslov om databeskyttelse) – hvorefter behandling af personoplysninger – herunder særlige kategorier af personoplysninger – om arbejdstagere til brug for ansættelsesforholdet i medfør af kollektive overenskomster under hensyntagen til artikel 88, stk. 2, i forordning 2016/679 er lovlig,</p>	MEDST FMN	O-sag	Dom	19.12.24

	<p>fortolkes således, at også de øvrige regler i forordning 2016/679 – såsom artikel 5, artikel 6, stk. 1, og artikel 9, stk. 1 og 2, i forordning 2016/679 – altid skal overholdes?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Må en national bestemmelse vedtaget i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 88, stk. 1 – såsom § 26, stk. 4, i Bundesdatenschutzgesetz (forbundslov om databeskyttelse) – fortolkes således, at parterne i en kollektiv overenskomst (her parterne i en lokalaftale) ved vurderingen af behandlingens nødvendighed som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 5, artikel 6, stk. 1, og artikel 9, stk. 1 og 2, har en skønsmargen, der kun er underlagt en begrænset domstolskontrol?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvad må domstolskontrollen i et sådant tilfælde begrænses til?</p> <p>4) Skal databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, fortolkes således, at personer allerede har ret til erstatning for immateriel skade, hvis deres personoplysninger er blevet behandlet i strid med databeskyttelsesforordningens regler, eller forudsætter retten til erstatning herudover, at den registrerede godtgør, at vedkommende har lidt en immateriel skade af en vis betydning?</p> <p>5) Har databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, special- eller general-præventiv karakter, og skal der tages hensyn til dette ved fastsættelsen af størrelsen af den immaterielle skade, som den dataansvarlige henholdsvis databehandleren pålægges at erstatte på grundlag af databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1?</p> <p>6) Afhænger fastsættelsen af størrelsen af den immaterielle skade, der skal erstattes på grundlag af databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, af graden af den dataansvarliges henholdsvis databehandlerens skyld? Må der navnlig tages hensyn til en ikke foreliggende eller ringe skyld hos den dataansvarlige henholdsvis databehandleren til fordel for denne?</p>				
C-157/23	<p>Ford Italia <u>Sagen vedrører:</u> Er det foreneligt med artikel 3, [stk. 1], i direktiv 85/374/EØF – og i modsat fald, hvorfor ikke – at anlægge en fortolkning, ifølge hvilken producentens ansvar også omfatter leverandøren, selv hvis den sidstnævnte ikke fysisk har anbragt sit navn, mærke eller andet kende-tegn på produktet, alene af den grund, at leverandørens navn, mærke eller andet kendetegn er helt eller delvist identisk med producentens?</p>	Sikkerhedsstyrelsen JM, Formueretskontoret	O-sag	Dom	19.12.24
C-369/23	<p>Vivacom Bulgaria <u>Sagen vedrører:</u> Er artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 2c, stk. 1, nr. 1, i Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi (lov om statens og kommunernes ansvar for skader), sammenholdt med</p>	UM	O-sag	Dom	19.12.24

	artikel 203, stk. 3, og artikel 128, stk. 1, nr. 6, i Administrativprotsesualen kodeks (lov om forvaltningsretspleje), hvorefter et søgs-mål med påstand om erstatning for en skade forvoldt ved Varhoven administrativen sads (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) tilsidesættelse af EU-retten, hvor Varhoven administrativen sad (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er sagsøgt, skal prøves af denne domstol i sidste instans?				
C-392/23	<p>Rustrans <u>Spørgsmål:</u> 1) Udgør indskud af naturalydelser i form af jord tilknyttet damme, dam-brugsanlæg og cementbassiner samt bygninger på denne jord, med henblik på modernisering af en akvakulturenhed gennem investering som omhand-let i artikel 48, stk. 1, litra c), i forordning nr. 508/2014, en støtteberettiget udgift i henhold til artikel 69 i forordning nr. 1303/2013, når modernise-ri-gen af akvakulturenheden gennemføres ved hjælp af indkøb af udstyr, teknologiske maskiner og anlæg til fiskebruget?</p> <p>2) Skal artikel 48, stk. 1, litra c), i forordning nr. 508/2014, sammenholdt med artikel 4 og 125 i forordning nr. 1303/2013 og med artikel 33 i forordning 2018/1046 vedrørende princippet om forsvarlig økonomisk forvalt-ning, fortolkes således, at der ikke er nogen direkte forbindelse mellem på den ene side modernisering af en akvakulturenhed ved hjælp af udgifter til indkøb af udstyr, teknologiske maskiner og anlæg til det fiskebrug, som forefindes på jorden, og på den anden side indskud af naturalydelser i form af jord tilknyttet cementdammene, jord tilknyttet dammene til akva-kulturanlæg, jord tilknyttet cementbassinerne og bygningerne på denne jord?</p> <p>3) Finder grænsen på 10% som fastsat i artikel 69, stk. 3, litra b), i forordning nr. 1303/2013 alene anvendelse på ydelser bestående af jord og fast ejen-dom, for hvilke der med henblik på en lejekontrakt foretages en kontantbe-taling [som nævnt i artikel 69, stk. 1, litra d)], eller finder denne grænse ligeledes anvendelse på indskud af naturalydelser [i form af] jord og fast ejendom, som er ejet (ikke lejet) af støttemodtagerne?</p> <p>4) Fastsætter artikel 69 i forordning nr. 1303/2013 en grænse på 10% alene for indskud af naturalydelser bestående af jord, eller fastsætter den en grænse på 10% for indskud af naturalydelser bestående af jord og bygninger?</p>	FVM	O-sag	Dom	19.12.24
C-531/23	<p>Loredas <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 3, 5, 6, 16, 17, artikel 17, stk. 4, litra b), artikel 19 og 22 i direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejds-tiden, artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, på baggrund af Domstolens praksis (Domstolens dom af 14.5.2019, C-55/18), artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, EF-traktatens artikel 3, stk. 2, artikel 1 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/41/EU af 7. juli 2010 om anvendelse af</p>	BM MEDST FVM	O-sag	Dom	19.12.24

	<p>princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i selv-stændige erhverv, artikel 1, 4 og 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv og artikel 2 og 3 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, sammenholdt med Domstolens praksis (Domstolens dom af 2[4].2.2020, C-389/20), fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retsforordning såsom artikel 9, stk. 3, i kongeligt dekret nr. 1620/2011, der fritager arbejdsgivere fra forpligtelsen til at registrere arbejdstagernes arbejdstid?</p>				
--	--	--	--	--	--